

Pepet ogroa

Baso sorgindu baten txoko ezkutu batean bizi zen Pepet ogroa. Baina ez zen istorioetan denak beldurtzen dituzten ogroen moduko ogroa. Pepet ogro jator eta oso bitxia zen. Zuhaitz bat bezain altua eta haritz bat bezain sendoa zen, baina gehien gustatzen zitzaiona basoan zehar ibiltzea eta animaliei laguntzea zen.

Egunero, Pepet bere etxetik irteten zen —sabaitik loreak zintzilik zituen argiz betetako kobazulo bat— eta basoko txoko berriak arakatzen zituen. Lagun berriak egitea maite zuen, nahiz eta animaliak askotan beldurrez ihesi joaten ziren hura ikustean.

—Oso handia naizelako eta zarata egiten dudalako ibiltzean! —esan zion Pepetek bere buruari, guztiz triste.

Goiz batean, ibiltzen ari zela, negarra entzun zuen. Pepetek soinuari jarraitu zion adar handi baten azpian harrapatuta zegoen urtxintxa txiki bat aurkitu zuen arte.

—Lagundu, mesedez! —oihu egin zuen urtxintxak ahots dardarti batekin.

Oso kontu handiz, Pepetek adarra altxatu zuen eta urtxintxa libre geratu zen.

—Eskerrik asko! Baina… ez al zara txarra? galdetu zuen urtxintxak begiak zabal-zabalik.

—Txarra? Ez! Handia naiz, baina bihotz txiki eta samurra dut.

Xiscle izeneko urtxintxak animalia guztiei esango ziela agindu zuen Pepet laguna zela, ez arrisku bat.

Arratsalde berean, Pepetek eszena arraro bat aurkitu zuen ibaian. Ahateak iskanbila handia egiten ari ziren ura harriz beteta zegoelako. Pentsatu gabe, ogroak harriak banan-banan kendu zituen eta ura berriro isurtzen hasi zen.

Ahateek esker onez begiratu zioten eta beren kuak-kuak onenak egin zituzten eskerrak emateko.

—Zuek ez al zarete gaiztoak? —galdetu zuen Pepetek txantxetan.

Ahateek barre egin zuten eta esan zuten ez zutela berriro beldurrik izango.

Denborarekin, Pepet basoaren babesle bihurtu zen. Arazoren bat zegoenean, animaliak harengana etortzen ziren. Eta berak, bere esku erraldoi baina leunekin, beti aurkitzen zuen irtenbide bat.

Gau batean, ilargi distiratsuak basoa argitu zuen eta animalia guztiak Pepeten kobazuloaren inguruan bildu ziren. Sorpresa bat prestatu zuten: baia, fruta eta lorez betetako jai bat.

—Eskerrik asko, Pepet! Gure laguna izateagatik eta basoa leku ederragoa egiteagatik!

Eta horrela, Pepet ogroak ikasi zuen, desberdina izan arren, oso maitatua zela. Ordutik aurrera, basoko inork ez zuen ogroen beldurrik izan, bazekitelako denak ez direla berdinak.